

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

สิทธิในการทำชำนั้นเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ หากบุคคลอื่นมีความประสงค์จะใช้สิทธิดังกล่าวก็จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน สิทธิในการทำงานวรรณกรรมที่ทำวิจัยอยู่นี้ก็เป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์เช่นเดียวกัน ดังนั้นผู้ที่ประสงค์จะนำเอางานวรรณกรรมไปทำซ้ำจะต้องขออนุญาตและจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน แต่เมื่อพิจารณาจากลักษณะของงานวรรณกรรมแล้วพบว่า เป็นงานลิขสิทธิ์ที่ง่ายต่อการถูกนำเอาไปทำซ้ำ ประกอบกับเครื่องมือที่ใช้ในการทำซ้ำในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องถ่ายเอกสารได้มีการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ซึ่งทำสำเนา งานได้ครั้งละมาก ๆ ดังนั้นการควบคุมการใช้ตลอดจนการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์โดยเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายจึงไม่ค่อยประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายจึงเกิดแนวคิดในการรวมตัวกันจัดตั้งเป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เพื่อเป็นตัวแทนในการให้อนุญาตและจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กรณีมีการนำเอางานวรรณกรรมไปทำซ้ำ ซึ่งแนวคิดในการจัดตั้งองค์กรตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เกิดขึ้น ตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1777 โดยองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์องค์กรแรกที่จัดตั้งขึ้นมา นั้น เป็นองค์กรฯ เพื่อจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการนำเอางานดนตรีกรรมไปใช้ และการดำเนินงานเป็นที่น่าพอใจ จึงมีการนำเอาแนวคิดขององค์กรดังกล่าวมาจัดตั้งองค์กรเพื่อจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์สำหรับงานลิขสิทธิ์ประเภทอื่นเพิ่มขึ้น

องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนการทำซ้ำงานวรรณกรรมในต่างประเทศ

จากประสิทธิภาพในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ผ่านทางองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ทำให้องค์กรดังกล่าวได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ดังจะเห็นได้ว่าหลายประเทศทั่วโลกได้มีการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ขึ้น เพื่อเป็นศูนย์กลางในการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ซึ่งได้จัดตั้งอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น บริษัท (ส่วนใหญ่) องค์กรกลาง ซึ่งเป็นของรัฐ สมาคม ซึ่งมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันออกไป แต่ทั้งนี้ไม่ว่าจะมีชื่อเรียกว่าอย่างไรองค์กรต่าง ๆ ในแต่ละประเทศก็มีวัตถุประสงค์ที่เหมือนกันคือ การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์และนำมาจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ ตัวอย่างองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของแต่ละประเทศ ได้แก่

1. Copyright Agency Limited (CAL)

CAL (Copyright Agency Limited) เป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ของออสเตรเลีย จัดตั้งขึ้นในเมื่อ ปี ค.ศ. 1974 โดยกลุ่มนักประพันธ์และสำนักพิมพ์ เพื่อเป็นตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมให้แก่สมาชิกของ CAL อันได้แก่ ผู้ประพันธ์หรือผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์และสำนักพิมพ์ ซึ่ง CAL ได้จัดตั้งขึ้นในรูปแบบของบริษัทจำกัดซึ่งมีอำนาจในการจัดตั้งโดยสำนักงานอัยการตามบทบัญญัติ ส่วน VB แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 CAL นั้น ได้เป็นองค์กรตัวแทนในการบริหารจัดการเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมให้แก่กลุ่มสำนักพิมพ์และนักแต่งหนังสือ รวมทั้งนักหนังสือพิมพ์ของออสเตรเลีย ที่เป็นสมาชิกของ CAL ซึ่งสมาชิกของ CAL จะรับสมัครจากนักแต่งหนังสือชาวออสเตรเลีย รวมตลอดทั้งเจ้าของงานตีพิมพ์อื่น ๆ โดยผู้สมัครเป็นสมาชิกไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับงานที่ตนเองได้สร้างสรรค์ขึ้น และได้โอนสิทธิในการอนุญาตให้ผู้อื่นนำเอางานของตนไปทำซ้ำให้ CAL เป็นผู้ดูแลในการให้อนุญาตแก่ผู้ที่มีความประสงค์จะนำเอางานวรรณกรรมไปใช้

CAL นั้น จะได้รับอำนาจในการบริหารและจัดสรรประโยชน์ที่อยู่ในงานอันมีลิขสิทธิ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้อนุญาตแก่บุคคลที่มีความประสงค์จะขออนุญาตเพื่อการนำเอางานวรรณกรรมไปทำซ้ำ ในส่วนของการบริหารจัดการเก็บนั้น ทาง CAL จะให้อนุญาตในการนำเอางานอันมีลิขสิทธิ์ของสมาชิกไปทำซ้ำแก่ผู้ที่ขออนุญาตเป็นราย ๆ ไป โดยผู้ที่ประสงค์จะขออนุญาตในการทำซ้ำจะต้องทำสัญญาอนุญาตกับทาง CAL ซึ่ง CAL ได้จัดแบ่งรูปแบบการอนุญาตตามรูปแบบดังต่อไปนี้

ก) การอนุญาตสำหรับผู้ใช้ประเภทบริษัท (Corporate License) ซึ่งเป็นสัญญาอนุญาตที่จัดทำขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้งานประเภทบริษัท ในระหว่างสามปีแรกของสัญญาอนุญาตค่าสิทธิหรือค่าตอบแทนจะถูกกำหนดและคำนวณจากจำนวนลูกจ้างของบริษัท และในกำหนดระยะเวลาสัญญา 3 ปี CAL จะมีการสำรวจพฤติกรรมในการทำสำเนาว่าจะมีปริมาณในการทำสำเนาประมาณเท่าไร โดยบริษัทที่เข้าทำสัญญาอนุญาตจะถูกจำแนกประเภทตามหลักทางสถิติ ผลจากการสำรวจจะเป็นข้อมูลที่สำคัญของ CAL ที่จะนำมาคำนวณค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในอัตราใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นจริงให้มากที่สุด โดยทันทีที่การสำรวจได้เริ่มขึ้น ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์หรือค่าสิทธิในการอนุญาต (licence fee) ก็จะถูกปรับเปลี่ยนจากการจัดเก็บตามจำนวนลูกจ้างของบริษัท มาเป็นการจัดตามจำนวนที่ได้จากการสำรวจแทน ซึ่งอัตราค่าสิทธิดังกล่าวนี้จะอยู่ในอัตรา US \$ 10 + Consumer Price Index (CPI) ต่อจำนวนหน้าของงานที่มีการทำซ้ำ บริษัทที่สนใจเข้าร่วมในสัญญาอนุญาต (Corporate licence) นอกจากจะต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในอัตราที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว จะต้องชำระค่าธรรมเนียมเมื่อเข้าทำสัญญากับ CAL จำนวน US \$ 200 ซึ่งค่าธรรมเนียมดังกล่าวนี้ รวมค่าทำสัญญาและค่าอากรแสตมป์

ข) การอนุญาตให้ทำซ้ำสำหรับองค์กรสมาคมที่มีได้มุ่งค้าหากำไร (non profit Associations) เป็นสัญญาอนุญาตที่จัดทำขึ้นเพื่อให้้องค์กรดังกล่าว มีสิทธิในการทำซ้ำงานวรรณกรรมตามความประสงค์ขององค์กร ซึ่งจะต้องไม่มีวัตถุประสงค์ในทางการค้าหากำไร และการทำงานวรรณกรรมดังกล่าว จะต้องมิใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวของสมาชิกหรือลูกจ้างขององค์กรดังกล่าว โดยองค์กรที่ได้รับอนุญาตจะต้องให้ความร่วมมือกับ CAL ในการสำรวจปริมาณงานที่มีการทำสำเนาเป็นเวลาหนึ่งเดือน โดย CAL จะเป็นผู้กำหนดเดือนที่จะทำการสำรวจเอง ตามปีปฏิทินเป็นรายปี โดยในระหว่างเดือนที่มีการสำรวจนั้นสมาคมจะต้องเก็บบันทึกข้อมูลที่มีความถูกต้องของงานที่มีการนำเอาไปทำสำเนา เพื่อ CAL จะได้นำข้อมูลดังกล่าวไปคำนวณว่าในแต่ละปี สมาคมมีการทำสำเนางานจำนวนกี่หน้า หลังจากนั้น CAL ก็จะไปเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการอนุญาต US \$ 50 ต่อปี และค่าอากรแสตมป์อีก US \$ 2 อีกทั้งยังมีค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ตามจำนวนหน้าที่มีการทำสำเนาในแต่ละปี ในอัตรา 4 cents ต่อหน้า

ค) การอนุญาตให้ทำซ้ำสำหรับองค์กรที่เกี่ยวข้องกับศาสนา (Religious Organizations)

CAL ได้จัดทำสัญญาอนุญาตในการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรมให้แก่องค์กรทางศาสนาในรูปแบบของสัญญาที่มีชื่อเรียกว่า "Worship Licence" เพื่อเปิดโอกาสให้คริสตศาสนิกชนมีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายในการทำสำเนา งานอันมีลิขสิทธิ์

ในส่วนของค่าธรรมเนียมและค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้น CAL ได้กำหนดให้้องค์กรที่จะทำสัญญา "Worship Licence" นั้น ต้องชำระค่าธรรมเนียมการอนุญาตรายปี (annual licence fee) คิดคำนวณจากจำนวนแต่ละศาสนิกชน โดยเฉลี่ยต่อปี

ง) การให้บริการอนุญาตในการทำซ้ำแบบด่วน (Copyright express) เป็นการอนุญาตที่สะดวกรวดเร็วทันใจ โดยผู้ขออนุญาตจะสามารถติดต่อขออนุญาตเพื่อทำซ้ำงานตามความต้องการผ่านทางเครื่องโทรสาร โทรศัพท์ และทางอินเทอร์เน็ต

ภายใต้การอนุญาตให้นำเอางานวรรณกรรมไปทำซ้ำดังกล่าวข้างต้น CAL จะต้องพิจารณาดูว่างานใดของสมาชิกถูกนำเอาไปทำสำเนาและคิดคำนวณเงินค่าตอบแทน ซึ่งจะมีการจัดเก็บในอัตราต่อหน้าที่มีการทำสำเนาเมื่อจัดเก็บได้แล้วก็จะส่งมอบหรือจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าวให้แก่เจ้าของงานลิขสิทธิ์ ซึ่ง CAL มีวิธีการในการจัดเก็บและจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวที่เรียกว่า "Monitoring Copying" ซึ่งวิธีนี้ผู้ได้รับอนุญาตจาก CAL (CAL's licencess) จะต้องเป็นผู้จดข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานที่มีการทำซ้ำไม่ว่าจะเป็นชื่อเสียง ผู้แต่ง สำนักพิมพ์ และจะต้องมีการจดบันทึกว่าในแต่ละครั้งที่มีการทำซ้ำหรือทำสำเนานั้นมีจำนวนเท่าไรอย่างละเอียด และส่งรายงานการบันทึกข้อมูลดังกล่าวให้แก่ CAL แต่ในทางปฏิบัติแล้วผู้ได้รับอนุญาตหรือผู้นำเอางานไปทำซ้ำ (user) เป็นจำนวนน้อยที่จะบันทึกข้อมูลของงานที่มีการทำซ้ำทั้งหมดและมักจะละเลยในการแจ้งข้อมูลที่ถูกต้องแท้จริงในการทำซ้ำแต่ละครั้ง ทำให้ CAL ประสบกับความยากลำบากในการคิดคำนวณเงินค่าตอบแทนดังกล่าวให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวทางรัฐบาลกลาง ของออสเตรเลีย (Federal Government) จึงได้คิดมาตรการใหม่ในการจดบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำซ้ำที่ตรงกับความเป็นจริง อันได้แก่ วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling System) ซึ่งวิธีการชำระค่าตอบแทนโดยการสุ่มตัวอย่างนี้ได้รับการยอมรับจากผู้ได้รับอนุญาตมากกว่าวิธีการจดบันทึกด้วยตนเอง

การจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ CAL เมื่อทาง CAL ได้ใช้สิทธิในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากผู้ขออนุญาตมาแล้ว CAL ก็มีหน้าที่ในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวให้แก่ผู้ที่มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายต่อไป เนื่องจากเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ CAL ใช้สิทธิเรียกเก็บมาได้นั้นเป็นการใช้สิทธิในนามของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ได้มอบหมายให้ตนเป็นผู้จัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าว โดย CAL จะหักค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการดำเนินงานจากค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ได้รับจากผู้ขออนุญาตในการทำซ้ำตามสัญญาอนุญาตซึ่ง CAL จะนำข้อมูลที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างมาเป็นข้อมูลในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนให้แก่ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งงานสร้างสรรค์ของเขาได้ถูกบันทึกว่ามีการนำไปทำซ้ำ ซึ่งเงินค่าตอบแทนที่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละคนได้รับนั้นจะไม่คงที่และไม่สม่ำเสมอ เนื่องจากหากไม่มีข้อมูลว่างานวรรณกรรมของเขาถูกนำไปทำซ้ำทำให้ในบางปีผู้สร้างสรรค์ถึงกับไม่ได้รับเงินค่าตอบแทนเลยก็มี ปกติแล้วการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เก็บได้จะมีเป็นประจำทุกปี ซึ่งทาง CAL จะพิจารณาจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้เฉพาะแก่ผู้สร้างสรรค์ที่เป็นสมาชิกของ CAL เท่านั้น ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผู้สร้างสรรค์ผลงานนั้น ๆ อันนับว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์แท้จริงการที่จะพิจารณาว่าผู้ใดเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์นั้น

2. Copyright Clearance Center (CCC)

CCC เป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของสหรัฐอเมริกาได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1978 โดยกลุ่มผู้สร้างสรรค์ผลงานวรรณกรรมสำนักพิมพ์และกลุ่มผู้ใช้งาน โดยได้รับการสนับสนุนให้มีการจัดตั้งโดยสภาองเกรสเพื่อส่งเสริมสนับสนุนรองรับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกา เพื่อเป็นศูนย์กลางระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์ และผู้ที่มีความประสงค์จะติดต่อขออนุญาตนำเอาลิขสิทธิ์ไปใช้เพื่อความสะดวกในการให้อนุญาต (licence) และการจัดเก็บและจัดสรรเงินค่าตอบแทน (collective royalties) นอกจากนี้

CCC ก็ยังดำเนินการในฐานะตัวแทนของผู้สร้างสรรค์และผู้พิมพ์ทั้งในและต่างประเทศ ในการควบคุมดูแลพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ (economic right) โดยจัดทำระบบการให้อนุญาต และระบบการเก็บค่าตอบแทนที่มีประสิทธิภาพ (collective service) ซึ่ง CCC ได้กำหนดรูปแบบของการให้อนุญาตและการบริหารจัดการเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เพื่อความสะดวกในการติดต่อขออนุญาตและจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังต่อไปนี้

ก) Annual Authorisations Service (AAS)

AAS นั้นจะเป็นบริการให้อนุญาตการทำซ้ำแก่องค์กรขนาดใหญ่ที่มีพนักงานหรือลูกจ้างมากกว่า 750 คน นั้น โดยผู้ที่มีความประสงค์จะขอใช้งานลิขสิทธิ์ตามบริการในรูปแบบนี้จะต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนเป็นรายปี โดยคิดคำนวณจากสถิติผลรวมของค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เจ้าของลิขสิทธิ์แจ้งไว้ และรวมถึงข้อมูลที่ได้รับจากการสำรวจสถิติของการถ่ายสำเนา (photocopying) ของพนักงานของบริษัทหรือองค์กรที่เข้าทำสัญญาอนุญาตกับ AAS

ข) Academic Permission Service (APS)

APS หนึ่งในบริการของ CCC ได้ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางในการดำเนินการเกี่ยวกับการให้อนุญาต (permissions) และการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เมื่อมีการผลิตเอกสารรายวิชาที่เกี่ยวกับการศึกษา (coursepacks) โดยผู้ที่ประสงค์จะใช้บริการของ CCC ผ่านทาง APS จะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายดังต่อไปนี้

- ค่าธรรมเนียมรายปี US \$ 105
- ค่าบริการ (service charge) ซึ่งจะคำนวณจากรายการที่ขอทำซ้ำ 1 รายการ ในอัตราตามส่วน คำนวณ $\$.0075 \times$ จำนวนหน้าที่มีการทำซ้ำ \times จำนวนชุดของเอกสารที่มีการทำซ้ำ อัตราค่าบริการขั้นต่ำที่ผู้ใช้บริการจะต้องจ่ายให้แก่ CCC คือ \$ 1.00 (กรณีที่ผู้ใช้บริการยกเลิกหรือไม่ได้นำเอางานที่ได้รับอนุญาตไปทำสำเนา) และค่าบริการสูงสุดที่ทาง CCC จะเรียกเก็บจากผู้ใช้บริการคือ \$ 6.50
- ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จะต้องจ่ายให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ (royalty fee) ไม่มีอัตราที่แน่นอนตายตัว เนื่องจากเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายเป็นผู้กำหนดค่าตอบแทนเองในอัตราต่อหน้า จึงเป็นการยากที่จะระบุ หรือประเมินค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ได้มาก แต่ส่วนใหญ่อัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นี้จะมีอัตราขั้นต่ำ \$ 0.05 ต่อหน้า จนถึง \$ 1.00 ต่อหน้าหรือมากกว่า

ค) Transactional Reporting Service (TRS)

ให้บริการอนุญาตในการทำซ้ำสำหรับหน่วยงาน องค์กร หรือบุคคลที่ไม่เข้าช่วยในการใช้บริการของ AAS APS โดย TRS จะเป็นตัวประสานในการขออนุญาตให้มีการทำซ้ำ ซึ่งมีรูปแบบในการดำเนินงานที่เหมือนกับหน่วยบริการอื่นที่มีสัญญาอนุญาต (license agreement) เป็นเอกสารประกอบการอนุญาต ผู้ใช้บริการจะต้องจ่ายเงินค่าธรรมเนียมรายปีของ CCC จำนวน US \$ 105 ค่าบริการที่คิดคำนวณตามจำนวนที่มีการทำสำเนา และค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่กำหนดโดยเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละราย ซึ่งมีอัตราที่ไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละราย โดยทั่วไปมีอัตราต่ำสุด US \$ 1.00 ต่อการทำซ้ำและสูงสุด US \$ 14 ต่อการทำซ้ำ

การจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ CCC Copyright Clearance Center (CCC) ได้จัดตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นองค์กรตัวแทนเจ้าของลิขสิทธิ์ในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรม โดยการอนุญาตให้มีการทำซ้ำในนามของเจ้าของงานลิขสิทธิ์ ซึ่ง CCC จะจัดทำสัญญาอนุญาตตามประเภทของผู้ใช้งานและจะมีการกำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ ที่สำคัญ ได้แก่ ข้อจำกัดที่เกี่ยวกับจำนวนในการทำซ้ำ และอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ซึ่งจะคิดตามจำนวนหน้าของงานที่นำเอามาทำซ้ำ ส่วนอัตราค่าตอบแทนจะถูกกำหนดโดยเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละราย ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์ก็จะมีการรวมตัวกันและมีคณะกรรมการในการกำหนดอัตราค่าตอบแทน เมื่อ CCC ได้เก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์แล้วก่อนที่จะนำเอาเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าวจัดสรรแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ CCC จะทำการหักค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการบริหารจัดการจัดเก็บ สำหรับวิธีการจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวไม่เท่ากัน เนื่องจาก CCC จะทำการจัดสรรเงินให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้ก็ต่อเมื่องานลิขสิทธิ์ของเจ้าของแต่ละรายถูกนำไปใช้ ซึ่ง CCC จะได้ข้อมูลการทำซ้ำจากการสุ่มตัวอย่างตามหลักการสถิติว่ามีงานลิขสิทธิ์ใดบ้างที่ถูกนำไปทำซ้ำ และมีจำนวนเท่าไร และจำนวนเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้ในแต่ละปีนั้นมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นทุกปี

3. Canadian Copyright Licensing Agency (CANCOPY)

Canadian Copyright Licensing Agency หรือ CANCOPY เป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของแคนาดาที่จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1988 โดยกลุ่มผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมและสำนักพิมพ์ในแคนาดา โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการให้อนุญาตเพื่อการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรม จัดตั้งขึ้นภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ซึ่งมีสมาชิกที่เป็นองค์กรตัวแทนของนักเขียน ศิลปินและสำนักพิมพ์มากกว่า 30 องค์กร โดย CANCOPY เป็นตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่สำนักพิมพ์และผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ เป็นจำนวนกว่า 3,000 ราย

สำหรับองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรมของแคนนาดานั้น จะมีความพิเศษกว่าประเทศอื่น ๆ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะมีองค์กรเดียว แต่เนื่องจาก สภาพทางด้านเขตการปกครองและภาษาราชการที่ใช้ในแคนนาดามีทั้งภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ในหลายมลรัฐ และภาษาฝรั่งเศสที่ใช้กันอยู่ในมลรัฐควิเบค ดังนั้นจึงมีการ จัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์อีกแห่งเพื่อรองรับเจ้าของงานลิขสิทธิ์ที่มีผลงาน เป็นภาษาฝรั่งเศสมีชื่อว่า "l' Union des écrivains québécois" หรือ "Uneg" มีสำนักงานตั้งอยู่ที่มลรัฐมอนทรีออลมีอำนาจหน้าที่ในการให้อนุญาตทำซ้ำ และบริหารจัดการเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำที่เกิดขึ้นในมลรัฐควิเบค และ Uneg ส่วน CANCOPY นั้น มีอำนาจหน้าที่ดูแลการให้อนุญาตและจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ชาวแคนาดาเดียมทั้งหมด ยกเว้นเขตรับผิดชอบ ของ Uneg โดย CANCOPY มีสำนักงานตั้งอยู่ที่ โตรอนโต โดยองค์กรที่จะต้องมา ติดต่อขออนุญาตในการทำซ้ำ กับ CANCOPY นั้นมีทั้งองค์กรของรัฐและเอกชน อาทิ เช่นรัฐบาลกลางรัฐบาลท้องถิ่น โรงเรียนไม่ว่าจะเป็นประถมหรือมัธยม วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ร้านถ่ายเอกสาร (Copyhop) การให้บริการทำส่งเอกสาร (document delivery servios) บริษัทและองค์กรที่มีได้มุ่งค้าหากำไร เพื่อ ความสะดวกของผู้รับอนุญาตและความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานที่มี การทำซ้ำ โดยได้จัดแบ่งการให้อนุญาตเพื่อการทำซ้ำ ดังนี้

ก) การให้อนุญาตเพื่อการทำซ้ำสำหรับบริษัท (CANCOPY's Corporate Licence)

การให้อนุญาตในรูปแบบนี้จะครอบคลุมถึงการทำางานลิขสิทธิ์เพื่อใช้ ภายในองค์กรและการทำซ้ำใช้ในทางการศึกษาให้แก่สาธารณชน ลูกค้า หรือนักเรียน โดยที่การทำางานโดยพนักงานของบริษัท เพื่อใช้เป็นการภายในจะเสียเงินค่าตอบแทน ลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำเป็นรายปี คิดคำนวณจากจำนวนพนักงานทั้งหมดของบริษัท

ข) การอนุญาตให้ทำซ้ำแก่ร้านถ่ายเอกสาร (CANCOPY's Copyshop licence)

ใบอนุญาตนี้จะออกให้แก่ร้านถ่ายเอกสารเพื่อให้มีอำนาจในการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ต่าง ๆ อาทิเช่น หนังสือและนิตยสารให้แก่ผู้ที่เข้ามาใช้บริการถ่ายเอกสาร ซึ่งการขออนุญาตสำหรับร้านถ่ายเอกสารนี้ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งนั้น เพียงแต่ชำระเงินประกันการจ่ายค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เป็นการล่วงหน้า จำนวน \$ 200 ในวันทำสัญญา ซึ่งเจ้าของร้านถ่ายเอกสารสามารถนำเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ตนมีหน้าที่ต้องนำส่งแก่ CANCOPY ปีละ 4 ครั้ง หักจากเงินประกัน จำนวน \$ 200 ก่อนนำส่งค่าตอบแทนลิขสิทธิ์แก่ CANCOPY ต่อไป ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เจ้าของร้านถ่ายเอกสารนำส่งนั้นเก็บจากลูกค้าที่นำเอางานมาทำซ้ำในอัตราหน้าละ \$.05

ค) การให้อนุญาตในการทำซ้ำสำหรับโรงเรียน (School Licensing)

เมื่อโรงเรียนต่าง ๆ ได้รับอนุญาตให้ทำซ้ำจาก CANCOPY แล้ว จะทำให้ครูของโรงเรียนนั้น ๆ มีสิทธิที่จะทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ที่เจ้าของเป็นสมาชิกของ CANCOPY ไม่ว่าจะโดยรูปแบบใดก็ตาม อาทิเช่น ถ่ายเอกสาร แฟกซ์ พิมพ์ การทำคู่มือ (duplicate) จากเครื่องโรเนียว ทำซ้ำลงบนไมโครฟิล์ม หรือ สไลด์ เป็นต้น แต่การทำซ้ำตามใบอนุญาตนี้ไม่รวมหรือครอบคลุมถึงการทำซ้ำโดยคอมพิวเตอร์ หากฝ่าฝืนโรงเรียนที่ได้กระทำจะต้องถูกดำเนินคดีโดย CANCOPY และเจ้าของลิขสิทธิ์งานลิขสิทธิ์ที่โรงเรียนได้รับอนุญาตให้ทำซ้ำได้นั้นคือสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ นิตยสาร (magazines) วารสาร (journals) และหนังสือพิมพ์ แต่ไม่รวมถึงงานลิขสิทธิ์ต่อไปนี้ งานที่มีได้มีการตีพิมพ์เผยแพร่ งานดนตรีกรรม หนังสือคู่มือการทำงาน (workbooks) ซีดีรอม (CD-ROMS) สิ่งตีพิมพ์ออกมาจากซีดีรอม ภาพถ่าย ภาพพิมพ์ สิ่งพิมพ์รัฐบาลท้องถิ่นหรือสิ่งที่ไม่สามารถตีพิมพ์ เช่น คอมพิวเตอร์ซอฟต์แวร์

การจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ CANCOPY ตามที่ CANCOPY ได้ใช้สิทธิในนามเจ้าของลิขสิทธิ์เพื่อจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำงานวรรณกรรมจากองค์กรต่าง ๆ ที่นำเอางานลิขสิทธิ์ของสมาชิก CANCOPY ไปใช้ตามสัญญาอนุญาตเมื่อเก็บรวบรวมเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ได้แล้ว CANCOPY ก็มีหน้าที่ในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งการจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าว CANCOPY จะต้องมีข้อมูลที่แสดงว่างานลิขสิทธิ์ที่ถูกนำเอาไปทำชิ้นนั้นเป็นงานลิขสิทธิ์ของผู้ใด และทำซ้ำจำนวนเท่าไร ข้อมูลดังกล่าวจึงมีความสำคัญต่อ CANCOPY อย่างมาก ดังนั้น CANCOPY จึงได้ว่าจ้างหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญด้านการเก็บข้อมูลเพื่อมาดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ทำการสุ่มตัวอย่างการทำงานวรรณกรรม
2. บันทึกข้อมูลการทำซ้ำในสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นศูนย์ดังต่อไปนี้
ห้องสมุดหรือร้านหนังสือในมหาวิทยาลัย
3. ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับส่วนแบ่งตลาดของงานที่มีการทำซ้ำ
หากไม่สามารถจัดเก็บข้อมูลจากการทำซ้ำได้
4. จัดหาข้อมูลรายชื่อห้องสมุดที่มีส่วนในการทำซ้ำ กรณีที่รู้ว่าจะ
งานที่มีการทำซ้ำมาจากแหล่งใด แต่วิธีการดังกล่าวนี้ ไม่สามารถทราบถึงจำนวน
งานที่มีการทำซ้ำ

ทั้งนี้หลักเกณฑ์การจัดสรรเงินค่าตอบแทนของ CANCOPY นั้นจะต้องจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ที่งานของเขาถูกนำเอาไปใช้เท่านั้น CANCOPY ไม่สามารถนำเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้ไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น แต่อย่างไรก็ตาม CANCOPY ได้จัดตั้งกองทุนสำรองไว้เพื่อนำเงินสำรองดังกล่าวนี้ไปใช้ในกรณีที่ในบางเดือน CANCOPY จัดเก็บเงินค่าตอบแทนได้น้อยกว่ารายจ่ายที่เกิดจากการบริหาร การจัดเก็บโดยเงินที่อยู่ในกองทุนนั้นได้มาจากเงินที่สมาชิกสมทบเข้ากองทุนหรือไม่ได้ใช้สิทธิรับเงินค่าตอบแทน ตั้งแต่มีการจัดตั้ง CANCOPY ขึ้น CANCOPY สามารถจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ได้เพิ่มขึ้นทุกปี

4. The Copyright Licensing Agency Ltd. (CLA)

CAL เป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของอังกฤษ ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1982 โดยผู้ประพันธ์หรือผู้สร้างสรรค์ (authors) และสำนักพิมพ์ CLA นั้น เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยมิได้มุ่งค้าหากำไร โดยทำหน้าที่ดูแลประโยชน์ที่เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ให้แก่สมาชิกซึ่งแรกเริ่มของการจัดตั้ง CLA มีสมาชิกอยู่ 2 สมาคม ได้แก่ The Authors Licensing and Collecting Society หรือ ALCS จัดตั้งโดยกลุ่มผู้ประพันธ์งานวรรณกรรม และ The Publishers Licensing Society หรือ PLS จัดตั้งโดยสำนักพิมพ์ หน้าที่หลัก ๆ ของ CLA นั้น ได้แก่ การส่งเสริมสนับสนุนเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ การให้อุญาตแก่ผู้ใช้เพื่อการทำซ้ำ จัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้สร้างสรรค์และสำนักพิมพ์ (ALCS และ PLS) จัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กรณีที่มีการทำซ้ำงานของสมาชิก

ปัจจุบัน CLA ได้มีการอนุญาตให้มีการทำซ้ำกับโรงเรียนกว่า 30,170 แห่ง โรงเรียนเอกชนกว่า 2,400 แห่ง โรงเรียนสอนภาษากว่า 350 แห่ง และยังมีการอนุญาตให้แก่องค์กรต่าง ๆ อีกมากมาย อาทิเช่น บริษัทที่เกี่ยวข้องกับยา 60 แห่ง และยังรวมถึงสำนักงานกฎหมายอีกกว่า 13,000 แห่ง ซึ่ง CLA ได้จัดให้มีการอนุญาตเพื่อการทำซ้ำให้แก่องค์กรต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นองค์กรทางธุรกิจ หน่วยงานของรัฐ สถาบันการศึกษาระดับสูง สถาบันการศึกษา โรงเรียน ดังรายละเอียดของการอนุญาตแต่ละประเทศ

ก. การอนุญาตสำหรับองค์กรธุรกิจ (Business)

CLA จะให้อุญาตแก่องค์กรธุรกิจในการทำซ้ำงานวรรณกรรมประเทศ หนังสือ วารสาร (journal) นิตยสาร (periodicals) โดยผู้ใช้ (User) จะต้องเสียค่าธรรมเนียมรายปี อัตราค่าธรรมเนียมรายปีจะมีความแตกต่างกันออกไปตามประเภทของธุรกิจ โดยคิดคำนวณตามจำนวนลูกจ้างของแต่ละองค์กร CAL

จะกำหนดอัตราค่าตอบแทนแยกตามประเภท ซึ่งมีการจัดแบ่งหมวดหมู่ขององค์กรออกตามการดำเนินธุรกิจขององค์กรแต่ละประเภทและจะมีการกำหนดว่าแต่ละองค์กรสามารถทำซ้ำทั้งสามประเภทข้างต้นได้ในอัตรา 9 แผ่น สำหรับหนังสือ 19 แผ่น สำหรับวารสาร (journal) และ 29 แผ่น สำหรับนิตยสาร (periodicals) และค่าธรรมเนียมก็แตกต่างกันออกไปด้วย นอกจากนี้ CLA ได้จัดตั้งหน่วยงานที่เรียกว่า Copywatch hotline เพื่อเป็นศูนย์ในการขออนุญาตเพื่อการทำซ้ำหรือเป็นสถานที่รับแจ้งเหตุการณ์ทำซ้ำหรือทำสำเนาโดยไม่ได้รับอนุญาตในขณะเดียวกัน CLA ได้ตระหนักว่าการดำเนินธุรกิจต่าง ๆ อยู่บนพื้นฐานของการแข่งขันทุกวินาที ดังนั้นการให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เร็วกว่าคู่แข่งย่อมเป็นหัวใจหลักในการดำเนินธุรกิจ CLA จึงได้หาวิธีการอนุญาตที่รวดเร็วตามความต้องการทางธุรกิจ จึงได้จัดให้มีบริการขออนุญาตเพื่อการทำซ้ำแบบด่วนขึ้น โดยบริการนี้มีชื่อว่า "CLARCS" (The CLA's Rapid Clearance Service) เป็นบริการผ่านทางคอมพิวเตอร์เมื่อผู้ใช้ประสงค์จะขออนุญาตเพื่อการทำซ้ำโดยด่วนก็จะเข้าไปขออนุญาตในคอมพิวเตอร์

นอกจากการขออนุญาตผ่านทางคอมพิวเตอร์แล้วผู้ใช้ยังสามารถขออนุญาตผ่านทางโทรศัพท์หรือทางโทรสาร โดยชำระค่าธรรมเนียมผ่านทางบัญชีธนาคารจากการให้บริการดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่า CLA ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในความสะดวกรวดเร็วของการติดต่อขออนุญาตอันจะเป็นการส่งเสริมให้ผู้ใช้เคารพสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดด้วย

ข) การอนุญาตให้ทำซ้ำแก่หน่วยงานของรัฐบาล

CLA ได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการทำซ้ำงานวรรณกรรมขององค์กรของรัฐบาลที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายด้วย จึงได้กำหนดให้มีการอนุญาตเพื่อการทำซ้ำแก่หน่วยงานของรัฐบาลดังนี้

1. หน่วยงานรัฐบาลกลาง (Central Government) เมื่อได้รับอนุญาตก็จะมีสิทธิทำซ้ำงานที่ได้รับอนุญาต สำหรับการคิดคำนวณค่าตอบแทน CLA จะใช้วิธีการ

สำรวจจำนวนงานที่มีการทำซ้ำ แล้วข้อมูลที่ได้มาคิดคำนวณตามจำนวนและประเภทของงานที่มีการทำซ้ำ

2. Public Bodies เป็นการอนุญาตที่ใช้กันอย่างมาตรฐาน โดยคิดค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ตามจำนวนเจ้าหน้าที่ระดับสูง หรือเทียบเท่าในอัตราคนละ 12 ปอนด์

ค) การอนุญาตให้ทำซ้ำสำหรับสถาบันการศึกษาระดับสูง

การอนุญาตประเภทนี้ CLA อนุญาตให้กับมหาวิทยาลัย โดยเจ้าหน้าที่ตลอดจนที่นิตินักศึกษาของทั้งมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยจะได้รับการอนุญาตเพื่อทำซ้ำงานวรรณกรรมประเภทหนังสือ และวารสาร (journals) ซึ่งได้จัดพิมพ์ในสหราชอาณาจักรและที่จัดพิมพ์ในต่างประเทศ ซึ่งประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ได้มีข้อตกลงในการให้ความร่วมมือจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กับ CLA

กรณีที่ทางมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยมีความประสงค์จะทำซ้ำโดยด่วน สถาบันทั้งสองสามารถใช้บริการการให้อนุญาตเพื่อการทำซ้ำด่วนจากบริการ "CLARC" ได้เช่นเดียวกับการอนุญาตให้ทำซ้ำโดยองค์กรธุรกิจ

การจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ CLA เมื่อ CLA ได้จัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ตามสิทธิที่ได้รับอำนาจจาก ALCS แล้ว ก็มีหน้าที่ในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนที่จัดเก็บได้ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ตามสัดส่วนที่มีการนำเอาไปทำซ้ำ การคิดคำนวณจำนวนเงินค่าตอบแทนนั้น CLA จะอาศัยข้อมูลจากการสุ่มตัวอย่างตามหลักการทางสถิติข้อมูลของผู้ได้รับอนุญาตซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะบอกให้ CLA ได้ทราบว่างานที่มีการทำซ้ำนั้นเป็นของผู้ใด และมีจำนวนมากน้อยเท่าไร เพื่อนำไปเป็นเกณฑ์ในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ต่อไป

การจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้นทำให้ CLA มีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการดำเนินงานไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายในการสำรวจสัมตัวอย่างในการทำซ้ำงานวรรณกรรมที่ต่าง ๆ สำหรับแหล่งเงินที่ CLA จะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายนั้นได้จากเงินค่าธรรมเนียมรายปีจากสมาชิกและค่าคอมมิชชั่นจากการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ แต่ทั้งนี้ CLA ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน เพื่อให้เจ้าของงานลิขสิทธิ์แต่ละรายได้รับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เต็มเม็ดเต็มหน่วย CLA สามารถจัดเก็บเงินค่าตอบแทนได้เพิ่มขึ้นทุกปี

5. Japan Reprographic Rights Center (JRRC)

ประเทศญี่ปุ่นมีการจัดตั้งศูนย์ที่มีชื่อเรียกว่า "JAPAN REPROGRAPHIC RIGHTS CENTER" (JRRC) ตั้งอยู่ที่กรุงโตเกียว หน่วยงานนี้ตั้งขึ้นมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ซึ่ง JRRC ได้รับการเสนอให้จัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการโดยคณะกรรมการของคณะกรรมการลิขสิทธิ์ (Copyright Council) สังกัดสำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติญี่ปุ่น เมื่อปี 1974 จัดตั้งขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาการทำซ้ำงานวรรณกรรมถูกนำไปใช้โดยการทำให้ผู้ประพันธ์ขาดรายได้ส่วนหนึ่งไปเนื่องจากการทำซ้ำทางเครื่องถ่ายเอกสาร ต่อมาในปี ค.ศ. 1975 สมาคมผู้พิมพ์สิ่งพิมพ์ทางวิทยาศาสตร์แห่งชาติญี่ปุ่นได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อสำรวจพฤติกรรมของผู้ทำสำเนาหรือทำซ้ำในที่ต่าง ๆ เช่น มหาวิทยาลัยว่ามีปริมาณการทำซ้ำมากน้อยเพียงไร หลังจากนั้นอีก 9 ปี คือ ในปี 1984 จึงมีการเสนอจากคณะกรรมการที่ปรึกษาโดยคำแนะนำของคณะกรรมการลิขสิทธิ์ (Copyright Council) ให้ริบดำเนินการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์การทำซ้ำงานวรรณกรรมเนื่องจากมีปริมาณงานที่ถูกทำซ้ำมากขึ้นทุกวัน ทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์เสียผลประโยชน์

ในที่สุดองค์กรการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของญี่ปุ่นก็ถูกจัดตั้งขึ้นภายใต้ชื่อว่า "Japan Reprographic Rights Centre" (JRRC) เมื่อวันที่ 30 กันยายน 1991 และเริ่มดำเนินงานเมื่อเดือนเมษายน 1992 JRRC เป็นตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของงานลิขสิทธิ์ประเภทหนังสือกว่า 30,000 เล่ม และนิตยสารหรือวารสารอีกกว่า 10,000 เล่ม และ JRRC จะจัดสรรเงินให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ผ่านทางสมาชิกของ JRRC ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์งานแต่ละประเภทก็จะสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสมาคมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการงานของตน โดยมอบอำนาจให้แก่สมาคมต่าง ๆ ที่ตนเป็นสมาชิกอยู่เป็นตัวแทนในการดูแลรักษาผลประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานของตน ซึ่งทางสมาคมต่าง ๆ ในฐานะสมาชิกของ JRRC ก็จะมีอำนาจในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำ ได้แก่ JRRC ในนามเจ้าของอีกทอดหนึ่ง

การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ JRRC นั้น จะดำเนินการโดยคณะกรรมการดำเนินงาน ทั้งหมด 24 คน โดยคัดเลือกจากกลุ่มผู้สร้างสรรค์ (authors) จำนวน 7 คน จากกลุ่มสมาคมที่เกี่ยวกับการศึกษา (academic societies group) จำนวน 7 คน ที่เหลืออีก 3 คน มาจากนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายลิขสิทธิ์และผู้ตรวจสอบ 3 คน (auditors) สำหรับการให้อนุญาต JRRC จะให้ผู้ใช้ทำสัญญาเมื่อได้รับอนุญาต ผู้ใช้มีสิทธิ์ที่จะทำซ้ำงานซึ่งได้รับอนุญาต โดย JRRC ได้กำหนดรูปแบบของสัญญาออก 2 รูปแบบ ได้แก่

1. Individual Authorization Contracts เป็นสัญญาที่ทำซ้ำระหว่างบุคคลที่มีความประสงค์จะขออนุญาตเพื่อทำซ้ำงานไปใช้เป็นการส่วนตัว (individual use) กับ JRRC
2. Blanket Authorization Contracts เป็นสัญญาที่ทำขึ้นระหว่างห้องสมุด มหาวิทยาลัย องค์กรบริหารหรือหน่วยงานของรัฐ (administration bodies) องค์กรธุรกิจ ศูนย์ถ่ายเอกสาร

ทั้งนี้เมื่อมีการทำซ้ำตามสัญญาทั้งสอง ผู้ใช้ก็ต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่ JRRC จะจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ผ่านทางสมาคมต่าง ๆ ที่เจ้าของงานลิขสิทธิ์แต่ละคนเป็นสมาชิกอยู่^{๕2} สำหรับอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมนั้นในเบื้องต้นมีการเสนอให้คิด ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม 20 เยน ต่อการทำซ้ำหนึ่งครั้ง แต่มีผู้โต้แย้งว่าค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมที่สูงเกินกว่าที่ผู้ใช้งานไปทำซ้ำจะยอมรับได้และอาจจะทำให้มีการหลีกเลี่ยงและยากต่อการจัดเก็บ คณะกรรมการจึงได้เสนออัตราค่าธรรมเนียมใหม่เหลือเพียง 2 เยน ต่อการทำซ้ำหนึ่งครั้ง เมื่อมีการปรับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมแล้วส่งผลทำให้ JRRC สามารถเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมหรือค่าธรรมเนียมจากการทำซ้ำได้ถึง 100 ล้านบาทหรือประมาณ 25 ล้านบาทต่อปีนับเป็นเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมจำนวนไม่น้อย นอกจากค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ผู้ใช้ (user) จะต้องเสียให้แก่ JRRC ตามอัตราต่อจำนวนหน้าที่มีการทำสำเนาแล้ว ผู้ใช้ก็ต้องเสียค่าธรรมเนียมรายปีซึ่งคิดคำนวณจากจำนวนลูกจ้างและจำนวนเครื่องถ่ายเอกสาร

การจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ JRRC เมื่อ JRRC ได้ใช้สิทธิในนามเจ้าของลิขสิทธิ์ทำการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม โดยได้รับโอนสิทธิ์ดังกล่าวจาก JRRC หลังจากได้รวบรวมค่าตอบแทนแล้วก็มีหน้าที่จัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ผ่านสมาชิกของ JRRC โดย JRRC จะหักค่าดำเนินการจากเงินค่าตอบแทนจำนวน 30% ก่อนที่จะจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ผ่านทางสมาชิกต่อไป โดยการจัดสรรจะต้องอาศัยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำซ้ำเพื่อนำมาคิดคำนวณเงินค่าตอบแทนที่เจ้าของแต่ละรายควรจะได้

สำหรับวิธีการคิดคำนวณค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้น JRRC มีวิธีการคิดอยู่ 3 ประเภท ขึ้นอยู่กับผู้ใช้จะเลือกว่าตนมีความประสงค์อย่างไร แต่ทั้งนี้ผู้ใช้ที่เลือกวิธีใดวิธีหนึ่งแล้ว หากมีความประสงค์จะขอเปลี่ยนวิธีการก็สามารถทำได้แต่จะต้องขอเปลี่ยนก่อนวันครบกำหนดอายุต่อสัญญา รายละเอียดของวิธีการคิดคำนวณมีดังต่อไปนี้

1. วิธีคิดตามจำนวนที่มีการใช้จริง (Actual Amount Method)
วิธีนี้ผู้ใช้จะต้องให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำซ้ำทั้งหมดแล้วรายงานให้แก่ JRRC และจ่ายเงินค่าตอบแทนตามจำนวนที่ปรากฏในบันทึกการทำซ้ำ
2. วิธีคิดตามจำนวนที่สำรวจได้ (Fixed Amount Method)
โดยจะมีการทำสำรวจ ณ สถานที่ต่าง ๆ ของบริษัท เช่น สำนักงานใหญ่ โรงงาน และสำนักงานขาย จำนวนสำเนางานที่มีการทำซ้ำจะได้รับการประมาณการเพื่อคิดคำนวณค่าตอบแทนที่เหมาะสมต่อไป
3. Summary Fixed Amount Method
วิธีนี้จะคิดคำนวณจากจำนวนที่มีการทำซ้ำ โดยการประมาณตามประเภทของธุรกิจ

6. Kopinor

Kopinor เป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1980 มีหน้าที่บริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำและจัดสรรเงินที่เก็บได้ให้แก่สมาชิก ซึ่งปัจจุบัน Kopinor เป็นตัวแทนในการบริหารการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนดังกล่าวให้แก่สมาชิกที่เป็นผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรม ชาวอร์เวย์ ประมาณ 17,000 คน ซึ่งผู้สร้างสรรค์เหล่านี้ได้มอบหมายให้สมาคมต่าง ๆ ที่ตนเป็นสมาชิกอยู่เป็นผู้ดำเนินการติดต่อประสานงานกับทาง Kopinor โดยสมาคมต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสมาชิกของ Kopinor อยู่ด้วย

Kopinor ได้จัดตั้งขึ้นมาเพื่อให้ความคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ในการแสวงหาประโยชน์ที่เกิดจากงานลิขสิทธิ์ที่เขาได้สร้างสรรค์ขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เมื่องานลิขสิทธิ์ของเขาถูกนำเอาไปทำซ้ำ ทำให้ Kopinor มีหน้าที่หลัก ๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบที่พอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เป็นตัวกลางในการทำสัญญาอนุญาตให้นำเอางานไปทำซ้ำกับองค์กรต่าง ๆ ที่ต้องการขออนุญาต
2. ทำหน้าที่ในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมจากผู้ที่มาขออนุญาตและทำสัญญากับ Kopinor
3. จัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมให้แก่กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์ชาวอร์เวย์ และต่างประเทศตามจำนวนงานที่มีการทำซ้ำ
4. ส่งเสริมและสนับสนุนให้สาธารณชนเลือกซื้อต้นฉบับงานไปใช้แทนที่จะนำเอาไปทำซ้ำ
5. จัดหาข้อมูลและให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการทำสำเนาและลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้ใช้และเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตามความเคลื่อนไหวพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาสัญญาการอนุญาตให้มีการทำซ้ำลิขสิทธิ์กับงานที่มีได้มีการจัดพิมพ์ในรูปแบบธรรมดา กล่าวคือการอนุญาตให้มีการทำซ้ำสำหรับงานลิขสิทธิ์ที่อยู่ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์

การจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ KOPINOR Kopinor จะจัดให้มีการประชุมเพื่อการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์โดยมีสมาชิกของ Kopinor เข้าร่วมการประชุมดังกล่าวเพื่อจัดส่วนแบ่งให้แก่ผู้สร้างสรรค์และสำนักพิมพ์ หากการประชุมเจรจาสามารถตกลงกัน องค์กรต่าง ๆ ที่จะได้รับการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำจะเข้าทำสัญญาการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (Distribution Agreement) หากตกลงกันไม่ได้ในเรื่องของส่วนแบ่งเงินค่าตอบแทน คณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ก็จะต้องเข้ามาเป็นผู้ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท

คณะกรรมการชี้ขาดของ Kopinor (Kopinor's Arbitration Tribunal) ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางด้านลิขสิทธิ์สามท่าน โดยกรรมการ 2 ท่านแรกนั้นได้รับการคัดเลือกจากสมาคมผู้สร้างสรรค์งาน (Authors' Association) และสมาคมสำนักพิมพ์ (Publishers' Association) และกรรมการทั้งสองท่านนี้ก็จะเป็นผู้คัดเลือกกรรมการที่เหลืออีก 1 ท่าน ค่าตัดสินของคณะกรรมการชี้ขาดนี้ให้ถือว่าผูกพันคู่กรณีและไม่สามารถที่จะยื่นอุทธรณ์ได้ ในส่วนของค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นระหว่างที่ข้อพิพาทได้ส่งมาที่คณะกรรมการชี้ขาดให้คู่กรณีเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายดังกล่าว

กล่าวโดยสรุปองค์กรต่าง ๆ ดังกล่าวจัดตั้งขึ้นมาเพื่อบริหารสิทธิในการทำซ้ำ ด้วยวิธีการอนุญาตแก่ผู้ขออนุญาตเพื่อนำเอางานลิขสิทธิ์ไปทำซ้ำ และจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละราย หรืออาจจะกล่าวได้ว่าองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมจะเป็นตัวกลางคอยประสานงานระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์กับผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ ซึ่งคู่กรณีทั้งสองต่างก็ได้รับประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่ายกล่าวคือ เจ้าของลิขสิทธิ์ก็จะได้เงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ จากการที่บุคคลอื่นนำเอางานไปใช้ ในขณะที่ผู้ใช้จะได้รับสิทธิในการใช้อย่างถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนการทำซ้ำงานวรรณกรรมในระดับระหว่างประเทศ

องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของแต่ละประเทศมีหน้าที่ในการพิทักษ์รักษาผลประโยชน์และบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ที่เป็นสมาชิกขององค์กรฯ ในแต่ละประเทศ แต่ปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการติดต่อสื่อสารตลอดจนเครื่องมือที่นำมาใช้ในการทำซ้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องถ่ายเอกสาร (photocopying machines) ได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพในการทำงานได้อย่างรวดเร็วทันใจ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดายและรวดเร็ว ซึ่งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของแต่ละประเทศมีขีดความสามารถในการพิทักษ์รักษาผลประโยชน์สมาชิกจำกัด

อยู่แต่ภายในประเทศเท่านั้น การละเมิดลิขสิทธิ์มีการเปิดกว้างมากขึ้นจากเดิมที่เคยมีการละเมิดแต่เพียงภายในประเทศก็ แปรเปลี่ยนเป็นการกระทำละเมิดระหว่างรัฐหนึ่งกับอีกรัฐหนึ่งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของแต่ละประเทศจึงได้มีข้อตกลงร่วมกันในการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรมระหว่างประเทศขึ้น เพื่อให้ความคุ้มครองซึ่งกันและกัน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องม้องค์กรกลางเกิดขึ้นเพื่อทำหน้าที่ประสานงานเป็นจุดศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนข้อมูล และดำเนินการให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการยกระดับให้องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของแต่ละประเทศมีความเป็นสากลมากขึ้น

ดังนั้นใน ปี ค.ศ.1980 องค์กรสิทธิในการทำาาระหว่างประเทศ จึงได้ก่อตั้งขึ้นโดยมีชื่อเรียกว่า "International Federation of Reproduction Rights Organisation" หรือที่รู้จักกันดีในนามของ "IFRRO" ในฐานะคณะทำงานของคณะกรรมการลิขสิทธิ์แห่งสมาคมผู้ประกอบธุรกิจการพิมพ์และสมาคมนักวิทยาศาสตร์ระหว่างประเทศและสมาคมผู้ผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ทางการช่างและทางการแพทย์ (Technical & Medical Publishers โดยมีชื่อย่อว่า "STM") ต่อมาเมื่อเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ.1984 ในการประชุมที่กรุงออสโล คณะทำงานดังกล่าวได้เปลี่ยนสถานะอย่างไม่เป็นทางการมาเป็นสภาองค์กรสิทธิในการทำาาระหว่างประเทศ (International Forum for Reproduction Rights Organisations)

ในปี ค.ศ.1988 IFRRO ก็เป็นองค์กรสิทธิในการทำาาระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการและมีการพัฒนาต่อมาเป็นลำดับ IFRRO นั้นประกอบด้วยสมาชิกที่เป็น RROS จำนวน 21 RROS และสมาชิกอื่นที่มีได้เป็น RROS อีกกว่า 43 องค์กร ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้สร้างสรรค์งานหรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศต่าง ๆ อาทิเช่น กลุ่มประเทศในแถบยุโรป สแกนดิเนเวีย แคนาดา สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และรัฐเซีย ต่อมาในปี ค.ศ.1993 ได้มีการจัดตั้ง IFRRO ขึ้นในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกขึ้น โดยมีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า "IFRRO Asia Pacific Cammittee" เพื่อให้การช่วยเหลือแนะนำในการจัดตั้ง

องค์กรสิทธิในการทำซ้ำเพื่อจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กรณีมีการนำเอางานลิขสิทธิ์ไปใช้โดยการทำซ้ำในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกนี้ IFRRO และ RRO ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการให้ความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์ที่อยู่ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์

โดยเมื่อเดือนกันยายน ปี ค.ศ.1992 IFRRO ได้ลงนามร่วมกันในแถลงการณ์ให้ความคุ้มครองสื่อสิ่งพิมพ์ที่จัดเก็บในสื่ออิเล็กทรอนิกส์กับกลุ่มผู้ผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ทางวิทยาศาสตร์ทางการช่างและทางการแพทย์ และในปี ค.ศ.1954 IFRRO ก็ได้ลงนามในคำแถลงการณ์ลักษณะนี้ร่วมกับสภานักเขียนแห่งยุโรป (European Writers Congress) สมาพันธ์นักหนังสือพิมพ์ระหว่างประเทศ (The International Federation of Journalists) สมาคมนักประพันธ์อเมริกา (The Authors Guild of America) สมาคมผู้สร้างสรรค์งานตำราและการศึกษา (Academic Authors Association) คำแถลงร่วมดังกล่าวส่งผลให้ RRO ของแต่ละประเทศเพิ่มบทบาทในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานตามสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดย RRO ของบางประเทศได้จัดให้มีการอนุญาตที่เรียกว่า "Digital Licenses" แก่ผู้ใช้ในกรณีที่มีความต้องการทำซ้ำงานวรรณกรรมทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์

IFRRO นั้นเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นอย่างมีระเบียบมีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการที่มีระบบ มีกฎเกณฑ์ข้อบังคับขององค์กรที่ชัดเจนแน่นอน ซึ่งวัตถุประสงค์หลัก ๆ ของการจัดตั้ง IFRRO นั้น สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ส่งเสริมและสนับสนุนตลอดจนให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่ประเทศต่าง ๆ ที่มีความประสงค์จะจัดตั้งองค์กรสิทธิในการทำซ้ำ (Reproduction Right Organisation) หรือ RROs
2. ศึกษาวิจัยแก้ไขปรับปรุงเงื่อนไขในสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้มีประสิทธิภาพและทันต่อความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่าง RRO แต่ละประเทศ
3. พัฒนาแก้ไขปรับปรุงวิธีการที่เกี่ยวกับการจัดเก็บค่าตอบแทนและการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ตลอดจนการโอนสิทธิที่เกี่ยวข้องให้มีประสิทธิภาพ
4. พัฒนารูปแบบของ RROs ของแต่ละประเทศให้มีบทบาทที่มีประสิทธิภาพและสนองตอบต่อ Public Awareness ให้มากที่สุด

ความเป็นไปได้ในการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนการทำงานวรรณกรรมสำหรับประเทศไทย

สำหรับประเทศไทยก็ได้ให้ความคุ้มครองงานวรรณกรรมในฐานะงานอันมีลิขสิทธิ์ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์หลาย ๆ ฉบับ ซึ่งตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ฉบับที่บังคับใช้ขณะนี้ได้ให้ความหมายของงานวรรณกรรมไว้ในมาตรา 4 ว่า "งานวรรณกรรม หมายถึง งานนิพนธ์ที่สร้างขึ้นทุกชนิด เช่น หนังสือจุลสาร สิ่งเขียน สิ่งพิมพ์ ปาฐกถา เทศนา คำปราศรัย สุนทรพจน์และให้หมายความรวมถึงโปรแกรมคอมพิวเตอร์" ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์ย่อมมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว ในการใช้สิทธิดังกล่าว และเนื่องจากลิขสิทธิ์เป็นสิทธิในทางทรัพย์สิน เจ้าของลิขสิทธิ์จึงสามารถโอนสิทธิของตนให้ผู้อื่นไปทั้งหมดหรือบางส่วนก็ได้หรือจะอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิของตนก็ได้ สำหรับงานวรรณกรรมนั้นมักจะเกิดการละเมิดสิทธิในการทำซ้ำอยู่เสมอ มาตรการทางกฎหมายลิขสิทธิ์แต่เพียงอย่างเดียวไม่สามารถที่จะให้ความคุ้มครองผู้สร้างงานได้อย่างเต็มที่ ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์จึงเกิดการรวมตัวกันจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ โดยเจ้าของลิขสิทธิ์จะมอบหมายให้องค์กรจัดเก็บฯ มีสิทธิในการให้อนุญาตในการทำซ้ำและจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากผู้นำเอางานไปทำซ้ำ ซึ่งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าวได้มีการจัดตั้งและเป็นที่นิยมแพร่หลายในต่างประเทศ ซึ่งก็มีรูปแบบและวิธีการจัดเก็บและจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่แตกต่างออกไป นอกจากนี้กฎหมายลิขสิทธิ์ของไทยได้มีบทบัญญัติรองรับการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำงานวรรณกรรมไว้แล้ว* การจัดตั้งองค์กรดังกล่าวในประเทศไทย จึงมีความเป็นไปได้สูง

*โปรดดูรายละเอียด บทที่ 3 หัวข้อ 3.3.1 และ 3.3.2

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำช่างานวรรณกรรมโดยองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของต่างประเทศ พบว่าเป็นมาตรการหนึ่งที่สามารถนำมาเป็นมาตรการเสริมในการให้ความคุ้มครองสิทธิในการทำซ้ำของเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเจ้าของลิขสิทธิ์จะได้รับเงินค่าตอบแทน หรือที่เรียกว่า "ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์" กรณีที่งานลิขสิทธิ์ของตนในที่นี้ คือ งานวรรณกรรมถูกนำเอาไปใช้ด้วยการทำซ้ำ ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายมีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะได้รับอยู่แล้ว แต่เนื่องจากการจัดเก็บโดยเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายนั้นจะมีประสิทธิภาพที่น้อยกว่าการจัดเก็บผ่านองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำช่างานวรรณกรรม

สำหรับประเทศไทยนั้น ก็มีการให้ความคุ้มครองงานวรรณกรรมในฐานะงานลิขสิทธิ์ เช่นเดียวกับต่างประเทศ และก็ประสบปัญหาที่เหมือนกัน คือ งานวรรณกรรมมักจะถูกนำเอาไปใช้โดยการทำซ้ำซึ่งไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายไม่สามารถที่จะติดตามจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากผู้ใช้งานที่มีอยู่เป็นจำนวนมากได้อย่างทั่วถึง การจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำช่างานวรรณกรรมในประเทศไทย เพื่อเป็นองค์กรตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าหากมีการจัดตั้งองค์กรฯ ดังกล่าวขึ้นในประเทศไทยก็จะเอื้อประโยชน์แก่เจ้าของลิขสิทธิ์เป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้้องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำช่างานวรรณกรรมที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยนั้น ควรจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ควรเป็นองค์กรภาคเอกชนที่จัดตั้งขึ้นมาโดยมิได้มุ่งหวังกำไร ซึ่งอาจจะจัดตั้งในรูปแบบของบริษัทจำกัด ดังเช่นแนวทางการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม ที่มีการจัดตั้งในรูปแบบบริษัทจำกัดชื่อ "บริษัทลิขสิทธิ์ดนตรี" ก็ได้ ซึ่งเป็นรูปแบบในการจัดตั้งที่มีความเป็นไปได้มากที่สุด

"คณะกรรมการลิขสิทธิ์" ตามบทบัญญัติ พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537**

นอกจากนี้กรมทรัพย์สินทางปัญญาในฐานะหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองทางด้านลิขสิทธิ์ควรให้การสนับสนุนในการให้ความรู้ ทางด้านลิขสิทธิ์ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในระยะต้นของการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บ ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำข่างานวรรณกรรม

4. ควรจะมีบทบัญญัติกฎหมายที่ให้อำนาจในการจัดตั้งองค์กรที่มีได้มุ่ง ค้ำกำไร นอกจากสมาคมการค้า และมูลนิธิ ซึ่งมีข้อจำกัดอยู่มาก จากการศึกษา พบว่า องค์กรทั้งสอง แม้จะนับได้ว่าเป็นองค์กรที่มีได้มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งค้าหา กำไร แต่ก็ไม่สามารถนำรูปแบบขององค์กรทั้งสองมาจัดตั้งเป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทน ลิขสิทธิ์ในการทำข่างานวรรณกรรมสำหรับประเทศไทยได้ เนื่องจากลักษณะการ ดำเนินงาน และวัตถุประสงค์ขององค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จะจัดตั้งขึ้นขัดกับ บทบัญญัติว่าด้วยการจัดตั้งสมาคมการค้า และมูลนิธิ ดังได้กล่าวไว้ในบทที่แล้ว แม้แนวทางที่เหมาะสม และเป็นไปได้มากที่สุด ในการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทน ลิขสิทธิ์ในการทำข่างานวรรณกรรมสำหรับประเทศไทย จะเป็นรูปแบบบริษัทจำกัด แต่ก็มีปัญหาในการดำเนินงานในทางปฏิบัติดังได้กล่าวถึงในบทที่ 4 (4.6.2 ค)

สำหรับในต่างประเทศตามที่ได้ศึกษาพบว่า องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทน ลิขสิทธิ์ในการทำข่างานวรรณกรรมล้วนแล้วแต่จัดตั้งในรูปแบบบริษัทจำกัดทั้งสิ้น เนื่องจากมีความคล่องตัวในการบริหาร หากแต่บริษัทจำกัดดังกล่าวเป็นบริษัทที่มีได้มี วัตถุประสงค์เพื่อการค้าหากำไร (not - for - profit - corporation) ซึ่งมีกฎหมายบัญญัติรองรับไว้โดยเฉพาะ เช่น กฎหมายของมลรัฐนิวยอร์ก (New York State Consolidated Laws) อันมีหลักเกณฑ์ที่แตกต่างไปจากบทบัญญัติกฎหมาย ว่าด้วยบริษัทจำกัดประเภทที่มีได้มุ่งค้ากำไร ดังนั้น หากประเทศไทยมีหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการจัดตั้งบริษัทจำกัดประเภทที่มีได้มุ่งค้าหากำไร ก็จะทำให้ปัญหาอุปสรรค ของการดำเนินการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ภายใต้องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ในรูปแบบบริษัทจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วใน บทที่ 4 (4.6.2 ค) หหมดไป

** รายละเอียดโปรดดูบทที่ 4 ข้อ 4.4.3